

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8231 van 16 maart 2012
in de zaak A. 203.857/XIV-34.028**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarktstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 75.312 van 16 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 maart 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). De verzoeker geeft een uitvoerige

theoretische uiteenzetting over de interpretatie en toepassing van deze bepalingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en voert meer concreet aan dat uit de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat deze de verdedigbare grief niet grondig heeft onderzocht wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar het feit dat hij zich beroept op het arrest Elgafaji terwijl hij zich het voornaamst baseert op het arrest Sufi and Elmi tegen Verenigd Koninkrijk van 28 juni 2011, dat in het bestreden arrest niets terug te vinden is betreffende de criteria om de drempel van willekeurig geweld te analyseren die in het arrest Sufi and Elmi werden uiteengezet en dat de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de situatie in Bagdad en in Irak niet van die aard zijn om het begin van bewijs zoals deze uiteengezet werd door de verzoeker te weerleggen ten aanzien van de criteria van Sufi and Elmi.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat de verzoeker in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft verwezen naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 17 februari 2009 in de zaak Elgafaji zodat de vaststelling in het bestreden arrest in die zin grondslag vindt in het administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er sinds 2007 een duidelijke verbetering waar te nemen is in de veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak, dat er in Bagdad weliswaar “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd, dat het geweld in Bagdad niet aanhoudend is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, dat ook het EHRM heeft geoordeeld dat de situatie in Irak niet zo ernstig is dat een vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat ook uit de talrijke artikels en uittreksels uit rapporten die de verzoeker aanbrengt blijkt dat de aanslagen hetzelfde patroon volgen als voorheen en eerder gericht van aard zijn en dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen zodat er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hieruit blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk het begin van bewijs dat de verzoeker heeft aangebracht in zijn beoordeling heeft

betrokken. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan waarom deze uitgebreide concrete beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst niet zou voldoen aan de door hem aangevoerde criteria om de drempel van willekeurig geweld te analyseren zoals die in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011 in de zaak Sufi and Elmi werden uiteengezet. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

In zijn tweede middel voert de verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 15, c), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming in combinatie met een foute toepassing van de wet. De verzoeker geeft opnieuw een theoretische uiteenzetting over de interpretatie en toepassing van deze bepalingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, voert vervolgens opnieuw aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de graad en de ernst van het geweld niet heeft vastgesteld volgens de criteria van het EHRM in het arrest Sufi en Elmi en besluit met een feitelijke uiteenzetting over de situatie in Bagdad.

Wat betreft de vaststelling van de graad en de ernst van het geweld kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. De verzoeker toont in zijn tweede middel evenmin aan waarom de uitgebreide concrete beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst niet zou voldoen aan de door hem aangevoerde criteria om de drempel van willekeurig geweld te analyseren. Wat de feitelijke uiteenzetting over de situatie in Bagdad betreft, is de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien maart tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams